

Хрещатик

Київ міська газета

Київрада захистила «Протасів Яр» від забудовників і надала статус заказника

Під час сесії, що відбулася 14 липня, депутати Київської міської ради ухвалили багато важливих рішень, які стосуються життя столиці.

У четвер, 14 липня, депутати Київської міської ради зібралися на пленарне засідання. У порядку денному назбиралося чимало важливих питань, які стосуються зміцнення обороноздатності столиці, фінансування пріоритетних програм міста, ЖКГ, екології та інших сфер.

Віталій Кличко відкрив сесію заклик до депутатів ухвалити рішення про «Протасів Яр», захист якого відстоював загиблий на війні активіст Роман Ратушний. До цього питання була велика увага громадськості. Рішення про створення заказника «Протасів Яр» підтримали 85 депутатів.

«Над проєктом цього рішення ми працювали разом з активістом Романом Ратушним, який боровся за збереження Протасового Яру зеленою зоною столиці. І який героїчно загинув, захищаючи Україну від навали російських варварів.

Створення заказника — це вшанування пам'яті Романа Ратушного і свідчення того, що його справа і справа багатьох киян, які боролися за цю зелену зону, була не

марною. «Протасів Яр» врятували від забудови. Він є ландшафтним заказником! І буде радувати не одне покоління киян», — підкреслив мер Києва Віталій Кличко.

Роман Ратушний, який був головою ГО «Захистимо Протасів Яр», загинув у червні на війні із рашистськими загарбниками. Попри молодий вік, 24-річний Роман зробив дуже багато для рідного міста і громади.

У 2018 році Ратушний очолив ініціативу «Захистимо Протасів Яр» і почав активно боротися із забудовниками, в планах яких було звести багатоповерхівки у зеленій зоні.

Минулого тижня на вулиці Протасів Яр зеленбудівці зробили квіткову композицію у вигляді емблеми громадської організації «Захистимо Протасів Яр», яку заснував Роман Ратушний.

Також під час сесії депутати підтримали рішення про створення поруч з урочищем Бабин Яр військового кладовища.

«Україна переживає сьогодні велику трагедію і проходить через

Фото: Борис Корпусенко

великі випробування — наші воїни, патріоти, герої української нації, гинуть за свободу і незалежність нашої держави. І наш обов'язок — вшанувати їх подвиг та пам'ять. Тому ми ухвалили рішення щодо створення в столиці військового кладовища для почесних поховань захисників України. Йдеться про символічне в нашій історії місце — поряд з урочищем Бабин Яр», — підкреслив мер Києва Віталій Кличко.

У Києві також надаватимуть фінансову допомогу учасникам добровільних формувань територіальної громади столиці, які виконують бойові завдання. Окрім цього, місто запровадило заохочувальну відзнаку Київського міського голови для волонтерів.

Київрада виділила кошти на ремонт укриттів, оборону міста та транспорт. Зокрема, фінанси використовують на перевезення призовників, військовослужбовців, резервістів територіальної оборони, цивільного населення в разі евакуації тощо. А також на придбання матеріалів і засобів для облаштування інженерних загороджень та фортифікаційних споруд, матеріально-технічне забезпечення, розміщення, підготовку, виконання завдань підрозділів сил оборони та безпеки міста Києва.

Ще з важливого — у Києві створили фонд, який надаватиме фінансову допомогу на модернізацію житла. Мовиться про те, що будинки будуть робити енергоефективними,

і це дасть змогу не лише підвищити їхній термін експлуатації та вигляд, а, власне, й зекономити на комунальних платежах, що особливо важливо для киян.

У Київській міській раді також затвердили Міську цільову програму забезпечення житлом громадян, які потребують поліпшення житлових умов на 2022–2024 роки. Реалізація цієї програми дозволить забезпечити киян гідними житловими умовами та зменшити квартирну чергу у столиці. Наразі передбачено фінансування будівництва 1 628 квартир за рахунок державного та місцевого бюджетів, а також залучених коштів.

За матеріалами сайту «Вечірній Київ»

Віталій Кличко зустрівся із Надзвичайним та Повноважним Послом США в Україні пані Бріджит Брінк

Повернення Посольства США до Києва та призначення Бріджит Брінк на посаду Посла — важливий сигнал про підтримку України.

Фото: пресслужба В. Кличко

Київський міський голова Віталій Кличко подякував американському народові та Посольству США в Україні за надану Україні та Києву допомогу. Мер повідомив пані послу США, що українці надзвичайно високо оцінили повернення команди дипломатів до столиці у воєнний час. Адже сигнали тривоги та ракетні атаки — загроза всім регіонам країни. Тож працювати у столиці — вимагає мужності.

«Наголосив на необхідності посилення тиску на агресора та посилення санкцій проти росії. А також акцентував на необхідності постачати Україні більше найсучаснішої та найпотужнішої зброї. Вчорашня кривава атака на мирну Вінницю ще раз продемонструвала, що ро-

сія продовжує чинити геноцид мирного українського населення і не зупиниться у своєму варварстві», — повідомив під час зустрічі із Бріджит Брінк міський голова Києва Віталій Кличко.

На думку мера Києва, тільки єдність позиції цивілізованого світу, тільки спільна і потужна підтримка допоможе нам перемогти російського агресора.

«Ми обговорили ситуацію в Києві та в Україні, нагальні потреби та напрямки нашої подальшої співпраці», — пише Кличко.

Пані Посол запевнила у намірах США і надалі підтримувати Україну, скільки це буде потрібно.

За матеріалами сайту «Вечірній Київ»

Із 24 лютого у Києві зареєстровано майже 100 тисяч вимушених переселенців, — Марина Хонда

Переселенців у Києві нині більше, ніж тих, хто проживає у Броварах чи Кам'янець-Подільському.

У Києві зареєстровано більше 98 тисяч вимушених переселенців, які покинули свої домівки після початку повномасштабного вторгнення росії. Про це повідомила заступниці голови КМДА Марина Хонда.

«Із цих 98 тисяч осіб понад 15 тисяч — діти. А якщо взяти до уваги переселенців, які переїхали до столиці з 2014 року, то кількість вимушено переміщених осіб у Києві становить більше 270 тисяч», — зазначила заступниці голови КМДА.

Якщо дивитись у регіональному розтині, то, за словами Марини

Хонди, найбільше ВПО у Києві із Донецької та Луганської областей. На другому місті — з Харківської, Сумської та Запорізької.

«Але не всі зареєстровані як переселенці, тому сказати реальну кількість людей, які були вимушені покинути свої домівки через російську агресію, складно. Але зрозуміло, що насправді їх більше, ніж ми нині фіксуємо», — пояснила заступниці голови КМДА.

За її словами, найбільше переселенців зареєстровано в Солом'янському районі — більше

14,3 тисячі, у Святошинському — понад 14,2 тисячі та Дарницькому — 13,2 тисячі.

Марина Хонда додала, що для того, аби стати на облік як внутрішньо переміщена особа, необхідно звернутися до управління соціального захисту населення.

Також в Києві працюють консультативні центри для внутрішньо переміщених осіб за наступними адресами:

Дарницький район — вул. Ревуцького, 6 (прийом здійснюється щочетверга з 09:00 до 13:00);

Дніпровський район — вул. Остафія Дашкевича, 9 (щочетверга з 10:00 до 17:00);

Деснянський район — вул. Бальзака, 28 (щочетверга з 10:00 до 14:00);

Оболонський район — проспект Оболонський, 22 (Vcenti Hub) (щоп'ятниці з 10:00 до 14:00);

Святошинський район — бульвар Ромена Роллана, 13-В (щоп'ятниці з 10:00 до 15:00);

Солом'янський район — вул. Волинська, 2 (щосереда з 10:00 до 17:00);

Шевченківський район — вул. Білоруська, 11 (щовівторка з 10:00 до 15:00), вул. Володимирська, 51-Б (Vcentri Hub) (щоп'ятниці з 10:00 до 16:00).

Щоп'ятниці з 10:00 до 16:00 у Vcentri HUB на Володимирській 51,6, тривають комплексні консультації для переселенців.

Загалом у Києві відкрився вже третій консультаційний простір для переселенців.

За матеріалами сайту «Вечірній Київ»

Уособлення духу і гідності українського народу: Ліну Костенко нагородили орденом Почесного легіону

Мужність, сміливість і бажання, попри все, залишатися вільною, — таку характеристику дали Ліні Костенко, нагороджуючи орденом.

«Рішучість залишатися людиною з активною громадянською позицією», — з такими словами у день Національного свята Французької Республіки посол Франції в Україні Етьєн де Понсен 14 липня вручив орден Почесного легіону українській письменниці та поетесі Ліні Костенко.

Посол зізнався, що коли зробив офіційну пропозицію президентові Франції Еммануєлю Макрону представити до високої нагороди Ліну Костенко, не міг і уявити, що це нагородження відбудеться під час війни. Він підкреслив, що увесь життєвий шлях пані Костенко показує, що громадянська активність завжди була однією з її рис, поряд із її величезним талантом письменниці та поетеси.

Ліна Костенко зізналась — для неї звістка про нагороду стала абсолютною несподіванкою, бо вона «належить до всесвітньо невідомої літератури». Але ж орден Почесного легіону — це лицарський орден, і отримати його — велика честь.

Також Ліна Василівна розказала, що її у складні часи тоталітарного режиму, підтримували слова Альбера Камю, французького письменника, мислителя.

«Світ поділяється на чуму та на її жертв, і мій вибір — не стати на бік чуми. Це взагалі був девіз шістдесятників — не стати на бік чуми, а тепер це вже альтернатива для всього людства, тому що вібріони чуми нікуди не зникли, як і передбачав Камю, і ці вібріони росли, наливалися люттю і зараз обрушилися на Україну у формі найпотворнішої війни», — зазначила Костенко.

Прикметно, що серед тих, хто привітав першими Ліну Костенко у посольстві Франції був і мер Києва. Поетеса здивувала багатьох, коли особисто викликала на імпровізовану сцену Віталія Кличка, повідомивши, що дуже цінує його і вдячна за спільні подорожі по чорнобильській зоні.

Фото: Борис Корпівсенька

Київський міський голова зізнався, що видатна поетеса — для нього «людина, яка ніколи не ламалася під часи і обставини, не зраджувала свої принципи».

Сьогодні, переконаний Кличко, її творчість надихала і надихає українців боротися за свободу і ніколи не опускає рук. Це дуже важливо!

«Лицарський орден, який отримала Ліна Костенко вона присвятила нашим воїнам. „Немає часу на поразку“ — це рядок Ліни Василівни. І так і є! В Україні немає часу на поразку. Ми повинні перемогти!» — звернувся до всіх мер Києва.

Під час зустрічі у Посольстві згадували чимало віршів поетеси. Один з них точно описує те, що українці переживають нині.

«Ми воїни. Не ледарі. Не лежні. І наше діло праведне й святе. Бо хто за що, а ми за незалежність. Отож нам так і важко через те».

На урочистостях читали поезію Ліни Костенко французькою у перекладі, який зробила її онука

Ярослава-Франческа Барб'єрі. Поруч з мамою була і донька Ліни Василівни, перекладач та літературознавець Оксана Пахльовська.

Ліну Костенко визнають «незламною» у новітній українській історії. У радянський період захищала переслідуваних українських патріотів. Була особисто присутня під судом у Львові, де засуджували М. Гориня із соратниками. Вона підтримувала творців «тіней забутих предків», а 1986 року, після Чорнобильської катастрофи виступала перед ліквідаторами. У 2004-му і 2014 році, під час Помаранчевої революції та Революції гідності, вона зверталась до громадян, які на майдані Незалежності обстоювали загальнолюдські цінності та право жити в демократичній, суверенній і європейській державі.

До слова, приналежність до ордену Почесного легіону є найвищою відзнакою та офіційним визнанням особливих заслуг у Франції.

За матеріалами сайту «Вечірній Київ»

Заява про екологічні наслідки діяльності

Товариство з обмеженою відповідальністю «ДБК-ПАРТНЕР» (04129, м. Київ, вул. О. Пчілки, буд. 2) передбачає будівництво багатоквартирної житлової забудови з елементами соціальної інфраструктури по вул. Київська, 225 в м. Бровари в 3 черги із виділенням пускових комплексів:

I черга будівництва: пускові комплекси №№1–6 — житлові будинки №№1–6 на 24 поверхи, два ТП-10/0,4 кВ;

II черга будівництва: — пусковий комплекс №1 — дитячий дошкільний заклад;

III черга будівництва: пускові комплекси №№1–5 — наземні гаражі загальної місткості 900 м/місць;

Значне виділення інертних газів, теплоти, вологи та ін. при експлуатації підприємства не відбуватиметься, тому змін мікроклімату не передбачається.

Джерелами впливу на стан атмосферного повітря буде двигуни внутрішнього згорання автомобілів, які будуть здійснювати в'їзд та виїзд з території об'єкту та гаражів, а також чотири котельні на природному газі (житловий будинок №№1–4). Викиди забруднюючих речовин від процесу спалювання палива в двигунах внутрішнього згорання матимуть місце тільки під час маневрування по території об'єкту та гаражів. Передбачаються наступні викиди забруднюючих речовин (т/рік): оксиди азоту (у перерахунку на діоксид азоту) — 5,81162; азоту(1) оксид (N₂O) — 0,0034083; азоту(1) оксид (N₂O) — 0,0086409000000001; вуглецю оксид — 5,54409; вуглецю діоксид — 4874,9552; метан — 0,09884748; речовини у вигляді суспендованих твердих частинок (сажа) — 0,043659; ангідрид сірчистий — 0,03969; вуглеводні насичені C12-C19 (НМЛОС) — 0,589032; бенз(а)пірен — 0,000189; аміак — 5,04Е-5; ртуть та її сполуки (у перерахунку на ртуть) — 8,1632Е-6.

За результатами розрахунків розсіювання значення концентрацій забруднюючих речовин на межі

найближчої житлової забудови (80 м) відповідатимуть ГДК.

Загальна кількість використання води на господарсько-побутові потреби та на полив території становитиме 54,922 л/с, 134,467 м3/год, 1477,999 м3/добу.

У житловому будинку, у вбудованих приміщеннях та в дитячому дошкільному закладі для відведення господарчо-побутових стоків запроєктована система господарсько-побутової каналізації.

Скиди передбачені до мережі господарсько-побутової каналізації у кількості 54,922 л/с, 134,441 м3/год., 1407,4 м3/добу.

Відведення дощових талих вод з території будівництва передбачається проектом вертикального планування по поверхні, в запроєктовані у занижених місцях, дощоприймачі.

У процесі експлуатації комплексу багатоповерхових житлових будинків з вбудовано-прибудованими нежитловими приміщеннями передбачається утворення наступних відходів: тверді побутові відходи у кількості 1487,287 т/рік, трансформаторне мастило під час його заміни на трансформаторах — 0,02048 т/рік, мул та нафтопродукти сепараторів нафтопродуктів — 1,2756 т/рік матеріали обтиральні зіпсовані, відпрацьовані чи забруднені нафтопродуктами (промаслене ганчір'я) — 0,1 т/рік.

На ділянці передбаченої під будівництво присутні багаторічні дерева. Озеленення території представлено у вигляді дерев, чагарників і трав'яної рослинності природного та штучного походження.

Рідкісні і зникаючі види рослин та тварин на території об'єкту планованої діяльності відсутні.

Робота підприємства не створить до погіршення умов проживання і здоров'я населення людей.

Отже, експлуатація об'єкту проектування не призведе до негативної дії на стан здоров'я, захворюваність, умови життєдіяльності людей та в цілому на навколишнє середовище.

Повідомлення

Департамент економіки та інвестицій виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) оприлюднює для консультацій з громадськістю Заяву про визначення обсягу стратегічної екологічної оцінки проекту змін до Програми економічного і соціального розвитку міста Києва на 2021–2023 роки, затвердженої рішенням Київської міської ради від 24.12.2020 № 23/23, щодо якої раніше здійснювалася стратегічна екологічна оцінка.

Запрошуємо долучитися до надання пропозицій і зауважень до Заяви, яка розміщена на сайті Департаменту

(«Діяльність»–«Програма економічного і соціального розвитку м. Києва»–«Програма економічного і соціального розвитку міста Києва на 2021–2023 роки»–«Стратегічна екологічна оцінка Програми економічного і соціального розвитку міста Києва на 2021–2023 роки»).

Зауваження та пропозиції до Заяви просимо надавати до 03.08.2022 до Департаменту економіки та інвестицій виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) на електронну адресу: rrdei@guetkmda.gov.ua.

Зауваження та пропозиції, отримані після встановленого строку, розглядатися не будуть.

15.07.2022р. за адресою м.Київ, проспект Повітрофлотський, буд. 78 втрачено первинну документацію ПП «Укрпромспотач-95».

У разі знайдення, первинної документації, просимо повідомити за номером телефону +380961770707 або надіслати за адресою м.Київ, вул. Лаврухіна, 12, оф. 181. За знайдені документи передбачена винагорода.

Втрачений атестат KB №31552053 на ім'я Кулик Віталій Адамович, виданий 26.06.2007 середньою загальноосвітньою школою 2-3 ступенів №319 міста Києва, вважати недійсним.

Втрачений атестат KB №31552052 на ім'я Кулик Вадим Адамович, виданий 26.06.2007 середньою загальноосвітньою школою 2-3 ступенів №319 міста Києва, вважати недійсним.

За зміст рекламних оголошень відповідає рекламодавець. Рекламу друкується мовою оригіналу.

«Київські комунальні ЗМІ стали основним мовником громади під час війни», — Роман ЛЕЛЮК

Фотокори, оператори та журналісти зафіксували історію оборони Києва та підтвердили свою репутацію як надійних джерел для киян.

Робота у режимі 24/7 зі змінами від трьох до десяти днів та з ризиком для життя. Продовження прямого ефіру телеканалу та радіо «Київ», попри ракетний обстріл Лук'янівки й телевежі. Мільйон відвідувачів за добу інтернет-видання «Вечірній Київ». Сотні фур, розвантажених вручну волонтерами, і щоденна інформаційно сервісна підтримка киян. Все це лише пунктирні позначки того, що доводилось робити з першого дня війни команді Департаменту суспільних комунікацій КМДА, який очолює Роман Лелюк.

Реальних справ набагато більше і всі вони — це хроніка новітньої історії Києва. Як прожили 145 днів війни журналісти, волонтери, менеджери? Як комунальні ЗМІ стали головним інформаційним ресурсом для громади столиці, області і тих, хто хотів знати, що відбувається у Києві, перебуваючи кордоном? Про це — в ексклюзивному інтерв'ю «Вечірнього Києва» із директором Департаменту суспільних комунікацій КМДА Романом Лелюком.

«Війна — це найбільший форс-мажор, але ми були максимально готові»

— Романе Валерійовичу, четвертий місяць війни, але багато хто подумки повертається у перший день. Ви особисто вірили у загострення? Чи готувалися до цього?

— Те, що буде загострення війни, що по факту велася проти нас 8 років, я думаю, розуміли всі. Але те, що у XXI столітті вона буде вестись у такій формі — нецивілізованій, антилюдській, усупереч усіх договорів, конвенцій — вважаю, ніхто у світі не міг припустити. І ніхто не міг бути до цього повністю готовим.

— Де і як ця звістка вас спіткала?

— Цю новину зустрів, почувши вибухи. Мешкаю в Оболонському районі, куди доносилися вибухи з Гостомельського аеропорту. На той момент я не спав. Адже з вечора 23 лютого вже розумів — однозначно буде загострення. Проаналізував факт, що дипломатичні місії покинули столицю. Особливо вразило відео, де працівники посольства російської федерації не просто покидають амбасаду, а з величезними валізами біжать, як таргани...

Як і більшість громадян, напередодні заправив автомобіль, уночі зібрав тривожну валізу. Мені вранці могли поставити будь-яке завдання, тому всю ніч, з 23 на 24, моніторив новини. Готував зброю, як більшість українців...

— Віталій Кличко розповів, що теж не спав усю ніч. Так, що ви синхронно усією командою були напеготові...

— Так і було.

Фото Бориса Корітченка

— Департамент суспільних комунікацій, який ви очолюєте, — це потужна і розгалужена система комунальних ЗМІ, на які орієнтується, як мінімум, кілька мільйонів людей. Чи були інформкампанії щодо життя у воєнний час? Як готували киян до небезпеки?

— Ви маєте на увазі напередодні саме розгорнутої військової агресії?

— Так.

— Починаючи ще з минулих років, ми постійно приділяли посилену увагу темі війни. У нас були спеціальні рубрики та проекти.

Після того, як минулого року росія почала нагнітати ситуацію, а в Україні поширилася ініціатива створення територіальних оборон, ми активно висвітлювали цю тему, популяризували та проводили інформаційно-комунікативні кампанії з цього приводу.

Знімали тематичні відеоролики, які мотивували киян вступати до лав територіальної оборони. Згадаймо, як Віталій Кличко своїм особистим прикладом пропагував і актуалізував цю тему! Хоч були й окремі діячі, які скептично на це дивились. Мовляв, це не питання міста...

Але, як довела практика, Київ надійно підготувався, саме тому що міська влада приділила цьому серйозну увагу і провела потужну інформкампанію. Тематичні сюжети виходили і на телеканалі, і на радіо. Розгорнуті матеріали публікували на «Вечірньому Києві». Інформацію подавали з різних боків, щоб вона і мотиваційна була, і аналітична, й доступна.

Дуже важливо, що журналісти пояснювали киянам, як себе поводити при тій чи іншій небезпеці. Наприклад, при бомбардуваннях, обстрілах, ядерному ураженні чи хімічній атаці. Розповідали, де розташовані споруди цивільного захисту та найпростіші укриття, якими можна скористатися під час небезпеки, щоб вберегти життя.

— А чи самі ЗМІ були готові до реалій 24 лютого? Чи одразу вдалось всі процеси налагодити, щоб оперативно інформувати людей у воєнний час?

— Війна — це, мабуть, найбільший у світі форс-мажор! До цього дуже складно бути готовим повністю. Але, наскільки це було можливо у цих умовах, — ми підготувалися! Якщо згадати ніч проти 24 лютого, то керівники Департаменту разом з очільниками комунальних за-

собів масової інформації з п'ятої години ранку вже були на зв'язку. А о шостій — на робочих місцях.

Ми спрацювали дуже злагоджено й оперативно, відтак та політика, яку ми останніми роками проводили і проводимо, під час війни виявилась ефективною і найбільш правильною. Тому, що ми робили акцент на ньюзрум (*новинний формат роботи — прим. авт.*), на максимальному інформванні мешканців про те, що відбувається не десь там, далеко — а саме у нашому місті: у кожному районі, у кожному дворі, у кожному будинку.

Наші ЗМІ регулярно подавали киянам сервісну інформацію та аналітику. І завдяки тому, що ми в останні роки налагодили роботу у такому форматі, під час війни це спрацювало, і комунальні медіа стали реально основним правдивим, надійним і оперативним мовником столичної громади.

Вважаю, що ми гідно і потужно забезпечили інформування містан під час російської агресії.

«Ефір відновили за годину після обстрілу телевежі»

— Інформаційний потік був постійним і дуже «щільним», він відображав практично всі події у столиці, і не лише. Чи була потреба у якійсь, умовно, «мобілізації» працівників?

— Всі наші комунальні ЗМІ перейшли у формат роботи 24/7. Робочі зміни часом тривали від трьох до десяти діб. Навіть не добові чергування, зауважте!

Ви запитуєте, чи довелося мобілізувати... Ніхто нікого не змушував. Багато в чому ми спиралися на ініціативу, яка йшла знизу. Тобто у нас, як у керівництва, було завдання просто правильно цю ініціативу скерувати і забезпечити всі умови для безперервної та ефективної роботи. При цьому всі колективи дійсно показали себе на найвищому рівні! Чим цінна будь-яка інституція, структура чи засіб масової інформації? Насамперед людьми.

Я хочу подякувати реально всім колективам наших комунальних підприємств та працівникам Департаменту суспільних комунікацій, всім нашим партнерам, громадським організаціям, органам самоорганізації населення.

Чесно вам скажу, я пишаюсь, що ні на день, ні на годину у нас не було перерви у роботі. Навіть, коли влучила ракета у Київську

телевежу, ми за годину відновили теле- та радіоефір.

— Вам відомі екстремальні моменти, які пережили співробітники комунальних ЗМІ? Що запам'яталось найбільше?

— Що запам'яталось найбільше? Напевно той формат, в якому усі жили і працювали. Це були вже навіть не колективи і не просто команди — щось більше. Це вже була сім'я! Відчувалася колосальна взаємовиручка, взаємопідтримка, взаємострахування! Один за всіх і всі за одного — це гасло саме про нас!

Прийжджаючи на телеканал, я потрапляв не в офіс, а ніби у велику родину. Тут жили з дітьми, з домашніми тваринами, тут працювали один одному одяг, готували їжу, чергували...

Це та особливість національного духу і спротиву, яка в наших колективах отримала конкретне вираження. Ось що мені запам'яталось! Це було так тепло і так приємно! Те, що ми вміємо об'єднуватись навколо проблеми і стаємо єдиним кулаком, єдиним фронтом.

«Ми робили новини з епіцентру подій»

— Чи вдалося цій команді закрити потребу киян в інформації? Новин було дуже багато, фактчекінг проводився миттєво. Прямі включення з місця подій та коментарі в прямому ефірі — і все це треба було робити на великій швидкості. Як ви оцінюєте роботу команди?

— До війни комунальним ЗМІ довіряло 72% наших глядачів, слухачів і читачів. Це дуже серйозний показник. Під час війни заміри роботи неможливо, було не до того.

Якщо брати телеканал — нас дивились не тільки у Києві. Нас дивився увесь світ! Ми стали світовим каналом — я не побоююсь так сказати. Адже ми по супутнику транслювалися, і ті кияни, які виїхали закордон нас дивились, ми це точно знаємо. Також ми — єдиний столичний телеканал і один із небагатьох загальноукраїнських, який залишився тут працювати. Під час військової агресії, активної фази, коли окупаційні війська стояли зовсім поруч під Києвом, буквально в кількох кілометрах, ми були постійно тут!

— Так, комунальні київські ЗМІ не виїжджали в евакуацію і знімали та показували все, як очевидці...

— Ми робили новини з епіцентру подій. Наші журналісти у засобах захисту з передової вели трансляцію. Їхні сюжети інформували увесь світ про те, що відбувається в столиці нашої держави. Це дуже серйозний успіх.

Для радіо «Київ» ще минулого року ми удвічі збільшили потужність сигналу, відтак нас добре чути і в області. І були такі випадки, коли наші оповіщення про евакуацію рятували людські життя. Хочу відзначити, що йдеться не про одне врятоване життя. Але, якщо б навіть і про одне, — то ми вже працювали не даремно!

Можу зараз запитати: де були в цей час ті «колеги», які до війни тримались на «хайпах» та «фейках»? Я не хочу зараз з етичних міркувань когось ображати і називати конкретно. Але всі побачили, що потреба у «фейкометах» відпала саме в цей важкий період. І люди брали інформацію з того джерела, якому справді довіряють.

«Журналісти знімали власні розбомблені будинки»

— Як оцінили глядачі роботу комунальних ЗМІ столиці?

— Я математик і люблю цифри, тому що з ними важко сперечатися. Якщо брати сайт «Вечірній Київ», то, у стрічці до війни було 200–250 матеріалів на тиждень, під час війни кількість зросла до 400–500 статей. І журналісти публікували їх в режимі 24/7. У найкритичніші дні ми виходили на результат охоплення аудиторії, враховуючи сайт «Вечірнього Києва» і нашу присутність у соціальних мережах, — мільйон переглядів на день. Цифри, думаю, говорять самі за себе.

Для телеканалу ми фізично не мали змоги робити заміри аудиторії у час війни, але, якщо брати ютуб-канал ТРК «Київ» — це понад 100 мільйонів переглядів за три перших місяці війни!

— Як забезпечили журналістів засобами захисту? Адже вони їхали одразу за ДСНС на місця вибухів та пожеж. Навіть просто бути на робочому місці і не виїхати зі столиці — теж було ризиковано. Вся територія Києва була небезпечною.

— У нас журналісти самі просилися на передову. І таких було більше, ніж наша фізична можливість їх туди доставити. І цим також пишаюсь. Медійники реально ходили під кулями... Вони першими після того, як окупаційні війська були відкинуті нашими Збройними Силами, їхали у Бучу, Ірпінь, Гостомель, Бородянку, документуючи для киян факти звірства росіян та розповідаючи перші враження.

Щодо захисту... Елементарними засобами захисту — як от каска, бронежилет — журналісти комунальних ЗМІ були забезпечені. А от щодо телеканалу, який безперервно мовив в ефірі, то тут нам пощастило: студія розташована нижче поверхні землі, що вважається укриттям. І ми вели ефіри безперервно, навіть під час повітряних тривог.

Продовження на с.4 ►

4 ІНТЕРВ'Ю

«Київські комунальні ЗМІ стали основним мовником громади під час війни», — Роман ЛЕЛЮК

► *Продовження, початок на с.3*

— А чим відрізнялась інформація «Вечірнього Києва», радіо «Київ», ТРК «Київ» від того, що подавали інші медіа?

— У нас була інформація більш аналітична, оперативна, підкріплена фото- та відеоматеріалами з місця подій. Ми були одними з перших. Часто — перші. Також матеріали подавали абсолютно неупереджено та незаангажовано. Без будь-якого політичного забарвлення, і я відверто і прямо про це можу говорити. Кількість спікерів, яка була у нас на телеканалі, на відміну від інших джерел, не була обмежена 5–10 особами. Ми брали коментарі у всього кола дотичних людей до тих процесів, що відбувалися, починаючи з двірника, який підмітає уламки ракети, закінчуючи рятувальником, який виносить дітей з будинку. Доносили інформацію від комунальних та екстрених служб, тероборони, Збройних Сил. Наші матеріали принципово відрізнялися широтою висвітлення і це можна побачити неозброєним оком.

«У нас був колективний заряд»

— Департамент суспільних комунікацій мав і гуманітарну місію. Розкажіть про роботу на цьому фронті.

— Так, Департамент відповідальний ще й за напрямок розвитку громадянського суспільства. І всі, хто дотичний до нього, а це наше комунальне підприємство «Центр комунікацій» та працівники безпосередньо Департаменту, перепрофілювалися і зайнялися волонтерською роботою. Від першого дня.

Силами працівників Департаменту суспільних комунікацій, працівників КНП «Центру комунікацій», ми взяли на себе відповідальність організаційного забезпечення роботи перевалочних пунктів міського гуманітарного штабу. Тобто ми організували волонтерів, які працювали з нашим Департаментом і Центром комунікації, активно підключилися і органи самоорганізації населення. Так ми фактично налагодили гуманітарну роботу на правому березі Києва.

Тут діяли два перевалочних пункти міського гуманітарного штабу: в Оболонському та у Голосіївському районах. В Оболонському районі працювало до 200 людей. І вони при цьому розвантажали понад 160 фур, близько 70 залізничних вагонів, та розсортували своїми руками сотні тонн гуманітарної допомоги. Уявіть собі, все, що було «наскладоване насипом», все це потім вручну розвантажувалося і сортувалося.

Окремо дитячі речі, медикаменти, харчування і так далі — ми це все складали на палети і відправляли по заявках міського гуманітарного штабу.

У Голосіївському районі в нас працювали 80 людей. І там вони розвантажали та опрацювали близько 60 фур «гуманітарки». За півтора місяці, абсолютно за покликом душі, безкоштовно волонтери зробили просто шалений обсяг роботи!

— Це для вас, як для менеджера, теж був новий досвід. З погляду логістики, управління. Що допомагало так чітко відпрацювати?

— Я був особисто там разом із нашими волонтерами і бачив, наскільки це важко. Серед волонтерів були люди абсолютно різні. Наприклад, звичайний робочий тягнув року з палетами разом із топ-менеджером іноземної компанії. Причому ніхто не знав, хто є хто. І це було абсолютно неважливо! Серед волонтерів були громадяни інших країн, які могли спокійно виїхати з міста і держави, але залишилися тут і щодня допомагали. Всі були єдині! І це був такий, знаєте, момент абсолютної чистоти. Момент взаємодії, взаємоповаги, взаємовиручки. І енергетика була там просто неймовірна!

Я там заряджався позитивом і вірою в майбутнє, у Перемогу. Хоча було стільки завдань, що випадало спати по чотири години на добу. Але мені цього вистачало. Через наш оцей колективний заряд, у мене було достатньо енергії, — більше навіть, ніж у мирний час, коли я спав по сім-вісім годин.

«Альтернативи комунальним медіа немає»

— Якщо повернутись до медійної складової, який висновок за чотири місяці війни ви можете зробити?

— Сталося те, чого ми прагнули у мирний час, — ми стали реально основним мовником громади. Я можу з впевненістю це сказати, тому що альтернативи у цей період нам просто не було і немає по сьогоднішній день.

Загалом у комунальних ЗМІ організували цикл матеріалів про: захисників, волонтерів, людей, які пережили окупацію, медиків та всіх, хто наближає нашу Перемогу. Ми запустили серію програмних циклів, які зосереджені на психологічній підтримці людей. Розповідаємо про життя українців, які тимчасово опинилися у різних країнах. Започаткували проєкт, направлений на боротьбу з фейками та російською пропагандою.

Фото Бориса Копиценка

«Наша ціль — втримати лідерські позиції»

— Відсутність капітальних видатків не може стати на заваді бажанню розвиватись, так?

— У нас немає мети стати лідером серед мовників громади. Ми вже де-факто сьогодні ними є. І ніхто з цим сперечатися не може. У нас в планах утримати ці позиції. Утримувати марку та реноме — достовірних і оперативних медіа, розвивати і удосконалювати той формат, який ми вже успішно відпрацювали.

Телеканал вже працює у HD-форматі, ми провели повний ребрендинг, зробили ставку на ньюзрум, на виготовлення власного контенту. І ми будемо продовжувати цю практику!

У нас одна з найсучасніших студій серед каналів нашої країни — з відеостіною. У нас є вісім лайфхових камер, тобто можемо робити включення з восьми точок міста одночасно. Ми і серверну підсилили, і нову систему WIZARD застосували, яка покращує обробку інформації під час прямого ефіру.

Що стосується радіо — то це перехід у talk-формат (розмовний жанр — прим. авт.) Під час війни ми вимушено це зробили, але ми до цього йшли кілька останніх років. Тому хочу підкреслити, що в критичний момент — ми були готові!

Що стосується нашого Центру комунікацій, ми продовжуємо розвивати основний наш проєкт — громадські хаби Vcentri HUB. Плануємо у кожному районі зробити такий хаб як ресурсно-методичний центр підтримки та розвитку інститутів громадянського суспільства.

На сьогоднішній день ми переформатували роботу центрів під запити війни, надаючи консультації внутрішньо переміщеним особам. Щоп'ятниці на базі Vcentri HUB вони можуть отримати вичерпну допомогу від наших партнерів — Департаменту соціальної політики, Київського міського центру гендерної рівності, запобігання та протидії насильству, Правобережного київського місцевого центру

з надання безоплатної правової допомоги, Київського міського центру зайнятості та Київської міської організації Товариства Червоного Хреста України.

Тобто, людина, прийшовши у п'ятницю до нас у хаб, може отримати комплексну консультацію з усіх сфер її життєдіяльності. Ми продовжуємо цю практику. Не хотів анонсувати, але з вами поділюся — протягом місяця ми відкриємо ще один Vcentri HUB у Голосіївському районі.

— На початку розмови, ви сказали, що всі медійники з комунальних ЗМІ та Департаменту суспільних комунікацій — стали солдатами інформаційного фронту. Нещодавно Головнокомандувач ЗСУ Валерій Залужний, підсумовуючи перші місяці війни сказав, що «нам вже ніколи не буде соромно» за те, як ми прожили та діяли у ці гарячі дні. За роботу комунальних ЗМІ Києва не соромно, правда?

— Нам не тільки не соромно, але й реально відчуваємо гордість! Я давно хотів поділитися інформацією про те, як ми пережили перші три місяці війни. Сьогодні ми також розуміємо всю серйозність ситуації у нашій країні, але ми вже до неї морально здебільшого готові.

При тому, що в перші три місяці практично ніхто до цієї ситуації морально готовий не був. І цей період був дуже складним для абсолютної більшості громадян нашої країни.

Так само ці часи були складні і для нашої команди. І я ще раз хочу подякувати кожному члену нашого колективу за достойну позицію під час війни. Кожному, хто рвався на передову, хто пішки ходив на роботу, їхав у небезпечні місця, працював під час обстрілів і прильотів ворожих ракет, фільмував свої зруйновані будинки, разом із дітьми та домашніми улюбленими жив на роботі, підтримував колег та допомагав, чим міг. Така самовідданість і взаємопідтримка найкраще демонструє, що означає бути Людиною і Професіоналом своєї справи!

За матеріалами сайту «Вечірній Київ»